

Gardenya

– Necatin · 29 Ocak 2019

Sabah saat 5 civarı bir anda uykumdan uyandım. Nedenini tam olarak zihnimde bütünleştiremesem de yoğun bir ter içerisinde uyanmıştım. Nedeni bilinmez nefes nefeseydim. Sanki rüyamda çok büyük bir günah işlemiştim. Terin İzmir'in sıcak ve bunaltıcı havasından olduğunu istemeden düşünüp zihnimde onayladığımda tekrar kafamı yastığa koydum.

Uyuyamıyordum. Çok garipti. Sanki bir şey, şeyi bile betimleyebileceğim bir güç benim ve en önemlisi duygularımın uyumasına izin vermiyordu. Kafamı yastığa koydum tekrar, tekrar ve tekrar...

Bir sağa bir sola...

Kendi eksenimde birkaç tur attıktan sonra yavaştan kapım aralandı. Hayır, merak etmeyin sizi gelecek bir yazı yazmaya çalışmıyorum. İçeri giren annemdi. Bana duvara ayağımın çarptığını daha dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Tabi bu kibarlıkta olduğunu söyleyemeyeceğim. Daha çok küçük erkek kardeşimin uyanmasında duyduğu korkuydu. Bilirsiniz ağlarlar ve uyanırlarsa bir süre uyumazlar. Tabi annemin bu söyledikleri bir kulağımdan girip ötekinden çıkıverdi. Bunun nedeni ergen triplerim değildi. Nedeni ayağımda kızarıklık oluştuğu halde benim en küçük bir acı veya duyguya girmememdi veya giremememdi...

Yatağımdan kalkmaya karar verdim. Benim için zordu oysaki. Hele okul günleri. Sizi hiçbir güç dışarı çıkaramaz. Bir tanesi hariç. Gözlerinizi beş dakikalık kapamaya adarsınız. Sonra biri gelip –okul servisiniz varsa- servisinin gelmesine yedi dakika derler. Bir de öyle özellikleri vardır. Asla beşin katsayısı olmaz söyledikleri zaman. Evet, onlar anneler...

Bu kadar derine inmeyecektim oysaki. “Neden silmiyorsun da bizi okutuyorsun o zaman ?” ve “ Ağlayacaksan neden uzatıyorsun ?” diye kendi kendine soru sorup bana sinirlenecek arkadaşlarım. Haklısınız. Ama bizim için en değerli varlıklardan biri hatta en değerlilerine-Ne kadar kalplerini farklı durumlardan kırsakta- bir yer vermek istedim.

devamını beğenileriniz belirleyecektir...